

lidt og tænke lidt over, om man nu ogsaa er inde paa den rigtige Vej med den nuværende Form for den utvivlsomt store, betydningsfulde Opgave: at højne Byngdommen. Landbrugdommen har sine Højskoler, Landbrugsskoler og nu ogsaa mere specielle Husmandsskoler. Men det er ikke blot en Fagundervisning, der gives her; denne Undervisning er tillige egnet til at vække Eleverne, give dem mere aandeligt Indhold i Almindelighed. Anderledes gaar det med de tekniske Skoler, som Byngdommen specielt søger; det er rene Fag-skoler, og de faa oven i Købet, naar man ser bort fra de store Byer, først deres Elever paa et saa sent Stadium af Dagen, at Eleverne ikke have megen Energi at sætte ind i Arbejdet. Jeg tror, det vilde være meget heldigt, om rette vedkommende kunde overveje, om det ikke vilde være sundt og godt at komme ind paa noget helt nyt i dette Forhold, saaledes at man fik Dagskoler, udsatte Undervisningstiden til de første Aar efter Elevernes Udlæring til Svende, og saa fik disse Skoler saaledes indrettede, at de ikke blot gav Eleverne en ren og skær teknisk Undervisning, men ogsaa gav dem en saa fyldig Undervisning, at Skolen var egnet til at fremme sit store Formaal, at udvikle Byngdommen, hvilket man vistnok, naar man ser paa Forholdene her i Landet, maa sige kan tiltrænges.

Formanden: Da 5 af de indtegnede Talere have frafaldet Ordet, er det i dette Øjeblik sandsynligt, at vi ville kunne føre Forhandlingen til Ende uden Aftenmøde, hvis de tilbagestaaende Talere ville vise den fornødne Resignation.

Rosager: Før denne Forhandling slutter, vil jeg gerne tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til den meget ærede Landbrugsminister. Da vi i Samlingen 1896—97 havde Loven om Jords Udstykning og Sammenlægning til Behandling, var der fra alle Sider udelt Tilfredshed med, at vi fik de mange spredte Bestemmelser samlede under et, og Loven blev da ogsaa vedtagen med stor Enstemmighed, men inden for de forskellige Partier var der ogsaa nogen Betænkelse til Stede, idet man mente, at disse Regler i mange Henseender vare for snævre. Disse Betænkelse-heder fik dog ikke Udtryk i Udtalelser, lige saa lidt som vi stillede Ændringsfor-slag; men det har vist sig nu, efter at Loven har virket i 5 Aar, at de Betænke-ligheder, man da nærede, vare vel begrundede. Der vokser nemlig ude i Befolk-

ringen mere og mere en stærk Misnøje op med disse Bestemmelser. Folk kunne ikke forstaa, at samtidig med, at den Opfattelse trænger mere og mere igennem, at det er til Held og Lykke for Samfundet at faa mange smaa Hjem, at vi da have en Udstykningslov, der gør det saa vanskeligt at udstykke, som Tilfældet er, og vore Land-inspektører ere enige om at udtale, at siden vi have faaet denne Lov, er det meget vanskeligere at udstykke, end det har været tidligere. Min Henstilling til den meget ærede Minister er da den, at hvis det nu skulde lykkes at gennemføre Skattelovene i Aar, og vi til næste Aar faa fat paa Loven om Jord til Landarbejderne, om saa ikke den meget ærede Minister vil være medvirkende til, at vi ogsaa kunne faa en Lov om Udstykning til Behandling, der gav noget mere lempe-lige Regler. Naar Skattelovene blive vedtagne, falder Hartkornet jo bort som Skattegrundlag, og der kunde da være rimelig Anledning til ogsaa at komme til denne Lov. — Den anden Bemærkning, jeg vil gøre, angaar vor Jagtlovgivning. Jagtloven have vi ogsaa haft til Behandling, men det forekommer mig, at hver Gang vi have haft den til Behandling her paa Rigsdagen, have Jagtherrerne, de jagt-lystne, haft ved den stærke Ende, og Jordbrugerne have maattet trække det korte Straa. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at paapege dette, det vilde være saare let, men jeg skal kun fremføre et enkelt Træk. Kort før Rigsdagen traadte sammen, kom en af mine Vælgere til mig og følte sig meget besværet. Han gjorde nemlig gældende, hvad vi alle sammen vide, at vor Jagtlov er saaledes beskaffen, at Godsejerne føle sig opfordrede til, naar de sælge Gaarde eller Huse, at forbeholde sig Jagtretten, og det kan da ske paa en af 2 Maader, idet det enten indføres i Skødet eller paa en særlig Kon-trakt. Vedkommende Mand, som kom til mig, fortalte, at han havde købt sin Gaard i 1879 og betalt den i meget dyre Domme, men samtidig havde Greven formaet ham til at underskrive en Kontrakt, hvori han frasagde sig Jagten i sin Besiddelsestid eller indtil Jagtlovgivningen blev forandret. Nu har han altsaa ejet sin Gaard siden 1879 og har aldrig følt sig forulempet af Greven. En Gang imellem har han gaaet sig en lille Tur paa sin egen Mark og har aldrig følt sig generet, men i September Maaned fik hans Søn Lyst til en Søndag Formiddag at gaa en Tur ud paa Marken. Manden stod